

Al-Shabaab i Somalia

Al-Shabaabs roll som politisk aktör i Somalia med avseende
på samröret med al-Qaida

Adam Halvarsson Arnell
Axel Nelson

Abstract

Efter Barré regimens fall 1991 kom de södra och centrala delarna av Somalia att regeras av lokala rövarband och klanrebeller. Parallellt bildades den islamska unionen *al Ittihad al Islam* (AIAI) som politisk motpol till den internationellt sammansatta övergångsregeringen bland annat FN och Afrikanska Unionen understött skapandet av under mitten av 1990talet. Delar av (AIAI) kom att transformeras till en lokalt förankrad islamistisk organisation av domstolar, ICU, vars mål var att upprätta en strikt islamistisk stat grundad i nationalism. Allt eftersom situationen i Somalia fortsatte att försämrats ökade den internationella närvaron både i form av militära interventioner och fredsbevarande personal samtidigt som al-Qaida gjorde närmanden för upprättandet av ett samarbete med ICU. Paradoxen av internationell sekulär närvaro i en stat där en islamistisk organisation (ICU) snabbt ökade sitt inflytande och sin legitimitet lade grunden för en militant islamistisk avknoppning av organisationen kallad al-Shabaab. En avknoppning som snabbt kom att bli betydande i det Somaliska samhället och dess utveckling.

Nyckelord: al-Shabaab, al-Qaida, Somalia, fredsprocess, islamism, Neumanns variabler, Jarstads dilemman

Antal tecken (inklusive blanksteg): 46 881

Innehållsförteckning

Innehållsförteckning	1
1. Inledning	2
1.1 Syfte och problemformulering	2
1.1.1 Frågeställning	2
1.2 Tidigare forskning	3
1.3 Avgränsningar	3
2. Tillvägagångssätt och teoretiskt ramverk	4
2.1 Metod och material	4
2.2 Teori	5
2.2.1 Neumanns variabler	5
2.2.2 Jarstads fyra dilemman	6
3. Bakgrund och historia	8
3.1 ICU och al-Shabaab	9
4. Religiöst betingad terrorism	11
5. Kontextualisering av Neumann	13
5.1 Struktur	13
5.2 Mål och ideologi	14
5.3 Metod	14
6. al-Shabaabs samröre med al-Qaida	16
6.1 Metoder & Legitimitet	18
7. Dilemman kontextualiserade: al-Shabaab.....	19
8. Slutsats	22
9. Referenslista	24

1. Inledning

Afrika som helhet och Östafrika i synnerhet har under 2000-talet blivit ett allt mer intressant område för internationella aktörer och i framförallt för terroristorganisationer vilket inneburit en omfattande försämring av säkerhetsläget för andra stater i regionen. Till största delen beror den ökande instabiliteten i regionen på många av staternas redan svaga regeringar och relativt färska demokratier. Med denna bakgrund är det lättare för olika terroristorganisationer att agera i just dessa stater och den terroriststämplade gruppen al-Shabaab, numera stödd av al-Qaida, har sedan år 2006 varit i kontroll över stora delar av centrala och södra Somalia. Tillika har den politiska misslyckade integrationen av terroristorganisationer utgjort en av de största problematikerna för att få till stånd stabila och demokratiska stater vilket bidragit till en fortsatt instabilitet i regionen och i synnerhet i Somalia (Tase 2013, s. 27-28).

1.1 Syfte och problemformulering

Al-Shabaab har sedan organisationen grundats varit en av de mest inflytelserika aktörerna i det kollapsade Somalia och efter att man år 2010 bekräftat att ett samarbete med al-Qaida pågått under en längre tid väcks frågor angående terrororganisationens egentliga syfte och mål. Vårt fokus ligger på terroristorganisationen al-Shabaab, deras uppkomst och framtidsutsikter som aktör i Somalia med avseende på samarbetet med al-Qaida. Uppsatsen kommer beröra al-Shabaabs framtidsutsikter som politisk aktör samt vilken historia som ligger till grund för deras utveckling. Vi kommer även belysa vilka effekter globaliseringen samt den internationella närvaron har haft på al-Shabaab och Somalia. Vårt syfte med uppsatsen är att gå djupare in på terroristgruppen al-Shabaab och se hur vi kan förstå deras agerande i Somalia samt vad samarbetet med al-Qaida tillfört.

1.1.1 Frågeställning

Vi har valt att lyfta ut frågeställningen för att göra det enklare för läsaren att kunna gå tillbaka samt att följa den röda tråden i vårt arbete. Med syftet samt problemformuleringen som lyftes fram ovan är forskningsfrågan för oss ganska given, vår frågeställning är: *Hur ser al-Shabaabs roll som politisk aktör ut i Somalia med avseende på samröret med al-Qaida?*

1.2 Tidigare forskning

Någon tidigare forskning med detta syfte och problemformulering har vi inte påträffat. Det finns ett antal vetenskapliga artiklar som rör ämnet al-Shabaab och deras samarbete med al-Qaida samt artiklar som granskar hur man kan se på maktspelet i Somalia med al-Shabaab som huvudaktör. Trots detta finns det ingen direkt forskning på området som explicit analyserar båda faktorerna; al-Shabaabs samarbete med al-Qaida samt al-Shabaabs politiska roll i Somalia. Utifrån detta har vi valt att gå djupare in på al-Shabaab och se deras politiska roll ser ut i Somalia i och med deras samarbete med al-Qaida.

1.3 Avgränsningar

Vårt arbete har en ganska bred utgångspunkt och en potential att bli ett större arbete än vad som är syftet, därför har vi valt att sätta upp några avgränsningar för att fokus skall hållas på rätt saker samt att den röda tråden skall följas. Tidsramen inom vilken vi valt att granska al-Shabaab och Somalia är från regeringskollapsen år 1991 fram tills idag. Teorierna som vi använder för analys av al-Shabaab kommer att fokusera på organisations mål, struktur, metod samt deras roll som aktör i Somalia. Teorierna kommer att användas för en djupare förståelse av al-Shabaab samt situationen i Somalia. Inga jämförelser av teorierna kommer att göras, inte heller kommer eventuella brister i de aktuella teorierna att granskas. De teoretiska ramverken är valda då vi anser att dessa är de som passar bäst in på vårt arbete inkluderat målet samt syftet med arbetet i sin helhet, någon djupare kritiskt granskning av teorierna kommer inte att genomföras.

2. Tillvägagångssätt och teoretiskt ramverk

För att ta sig an ett område som vi har presenterat måste man vara noggrann vid val av metod samt vilket teoretiskt ramverk man tänker använda. Metoden styr hur hela arbetet skall genomföras samt vilket material man väljer att fokusera på medan det teoretiska ramverket istället styr ur vilket perspektiv man ska se någonting, alltså vilka glasögon man väljer att observera samt analysera en situation, fråga eller ett fall utifrån.

2.1 Metod och material

Vi har valt att göra en beskrivande fallstudie av kvalitativt karaktär. En fallstudie används för att behandla frågor samt teori med akademisk relevans. Fallstudien kommer att ge en detaljerad analys av processer inom en terroristorganisation med en djupgående beskrivning av dessa. Fallstudiens två viktigaste komponenter är att föra ljus över något specifikt i sitt fall, att något intressant studeras samt uppmärksammas. Det primära är att den interna validiteten förblir god. Den andra komponenten är att ha en god extern validitet. Den interna validiteten rör trovärdigheten av studien och dess slutsatser medan den externa validiteten handlar om slutsatsen är generaliserbar till andra, liknande fall eller sammanhang. Vi har valt att göra en beskrivande fallstudie, detta då målet är att ge läsaren en beskrivande kontextualisering av vårt fall i samband med de valda teorierna. Meningen är dock inte att skapa någon ny teori och därför är valet av en beskrivande fallstudie relevant. Den beskrivande delen rör hur man kan använda våra valda teorier för att undersöka, analysera samt förklara processer inom en terroristorganisation i ett specifikt land. En beskrivande fallstudie hjälper oss i detta fall att undersöka och förstå processer inom terroristgruppen Al-Shabaab. Att primärt fokusera på al-Shabaab i vår fallstudie underlättar för en intensivare undersökning. Den beskrivande fallstudien applicerat med de teorier vi valt hjälper oss att förstå och tolka al-Shabaab utifrån vad det är vi vill ha reda på. Detta hjälper oss att få en detaljerad bild av al-Shabaab och med hjälp av det teoretiska ramverk vi valt kommer få att kunna analysera organisationen på bästa möjliga sätt utifrån arbetets syfte samt forskningsfråga. Vår förhoppning är att fallstudiens externa validitet blir av en god kvalitet så att man kan använda denna metod samt de valda teorierna vid liknande fall. Skulle detta bli resultatet kanske en hypotes skulle kunna formuleras som skulle kunna användas vid framtida, liknande, fallstudier (Halperin 2012, s. 25-26, 173-174, 205-208).

Det material som används kommer främst från vetenskapliga artiklar där man har presenterat officiellt agerande och uttalanden från till exempel al-Shabaab, i de vetenskapliga artiklarna som vi valt att använda finns det även studier och fakta om Al-Shabaab, Al-Qaida samt maktspelet i Somalia. De böcker som används tillför bra teoretiska perspektiv och ramverk som vi använder i vår undersökning och analys av al-Shabaab. Litteraturen är noggrant utvald för att matcha det syfte och den problemformulering som vårt arbete kretsar kring.

2.2 Teori

Som teoretiskt ramverk kommer vi använda oss av Peter Neumanns variabler för ny terrorism samt Anna Jarstads fyra dilemman från "From War to Democracy". Neumanns variabler för ny terrorism diskuterar samt presenterar metoder för hur den "nya" formen av terrorism skiljer sig från den "gamla" utifrån variablerna *struktur*, *mål och ideologi* samt *metod*. Vi kommer att applicera al-Shabaab på Neumanns teori om nya vs gamla formen av terrorism för att analysera hur och på vilket sätt man kan se al-Shabaab som en del av den nya terrorismen, speciellt med al-Shabaabs samarbete med al-Qaida som bakgrund. Vi kommer lägga djupast fokus vid delen rörande al-Shabaabs metod då detta ger oss tydligare förståelse i hur al-Shabaab legitimeras som en politisk aktör i Somalia.

Jarstads fyra dilemman; de horisontella, vertikala, temporala och systematiska används för att analysera al-Shabaabs roll som politisk aktör i Somalia. En historisk bakgrund kommer att presenteras för att se hur al-Shabaab har agerat i Somalia tidigare. Denna bakgrund är aktuell för att sedan analysera hur al-Shabaab agerar idag samt vilka framtida utsikter det finns för organisationen i det politiska maktspelet i Somalia.

2.2.1 Neumanns variabler

Neumanns tre variabler *struktur*, *mål* och *metod* är bra att använda som verktyg vid utvärdering av en terroristgrupps ställning i förhållande till om de för en ny- eller gammal form av terrorism. Al-Shabaab i vårt fall, utifrån Neumanns teori, ligger på en skala mycket närmare den nyare formen av terrorism gentemot den gamla, mycket tack vara samarbetet med al-Qaida. Detta kommer bevisas i analysen genom användningen av Neumanns variabler i samband med empiriska exempel.

Den *strukturella* variabeln fokuserar på organisationens struktur, alltså på vilket sätt organisationen och är uppbyggd på samt varför det i nuläget ser ut som det gör? Här behandlas även på vilken bredd organisationen väljer att arbeta, internationellt eller lokalt.

Variabeln rörande *mål och ideologi* lägger störst vikt på vad det är organisationen vill uppnå och hur samt vilken ideologi som tillexempel driver organisationen mot sitt mål och vad det är som styr dem.

Den sista variabeln rörande organisationens *metod* syftar helt enkelt på att analysera organisationens tillvägagångssätt. Hur de på bästa möjliga sätt skall gå tillväga för att uppnå sina mål och visioner.

2.2.2 Jarstads fyra dilemman

Det *horisontella dilemmat* avser problematiken angående *vilka och i vilken utstäckning* en inkludering i förhållande till en exkludering av de rebellgrupper som finns i en krigszon skall ske i demokratiseringsprocessen. Det horisontella dilemmat kan delas in i två underkategorier; en inkludering av rebellgrupper i ett mer rumsrent politiskt forum kan skapa konflikter mellan de redan etablerade politiska aktörerna i en stat där rebellgrupperna agerat motståndare. De frågor som blir aktuella vid en integration av f.d. rebellgrupper tenderar att vara desamma som en gång fick konflikten att bryta ut och konflikten riskerar att cementeras. Kategori två belyser problematiken rörande integration av rebellgrupper på deras villkor. Ofta är en integration vital för fortsatta förhandlingar men kan då ske på rebellgruppernas villkor, bland annat genom krav på immunitet för eventuella krigsbrott begångna under konflikten vilket ytterligare underminerar trovärdigheten hos de rebellgrupper inkluderingen avser.

Det *vertikala dilemmat* avser att belysa svårigheten med *i vilket omfång* stridande aktörer ska få utöva sin politik i fredsförhandlingar och demokratiseringsprocesser. Ett större och bredare inflytande på den politiska spelplanen tenderar att ge en god bild över den generella uppfattningen i olika frågor och politiska beslut. Problemet med en djup integration är att den politiska arenan tenderar att bli trögrörlig och beslutsfattandena blir långdragna. Ett smalare inflytande med en tydlig politisk elit representerad av de olika partierna och gruppernas ledare genererar ofta mindre gehör från civilbefolkning i de politiska frågorna men bidrar ofta till en snabbare process av beslutsfattandet och leder till fler reformer och mindre diskussioner

mellan de olika partierna och aktörerna. Det handlar alltså om att väga politisk legitimitet, mot politisk effektivitet vilket politiserade rebellgrupper ofta har svårigheter att genomföra då man är van vid makten av vapen och hot.

Det *systematiska dilemmat* avser att behandla i vilken omfattning fredsprocessen skall kontrolleras lokalt eller internationellt. En stor internationell inblandning i fredsprocessen kan vara till stor hjälp då många beprövade metoder kan integreras, samtidigt riskerar en fredsprocess med liten lokal kontroll att förlora trovärdighet framförallt på lokal nivå då det finns risk för minskat hänsynstagande till de lokala förutsättningarna och rådande förhållandena.

Det *temporal dilemmat* syftar till problemen rörande vilka reformer och politiska beslut som är viktiga att genomföra för en kortsiktig respektive långsiktig lösning av konflikten. Beslut för att få till stånd en snabb och effektiv vapenvila mellan de stridande parterna ger positiva resultat på kort sikt men kan bidra till svårigheter att bibehålla en stabil och långvarig vapenvila. Exempelvis är det viktigt att ta hänsyn till det temporal dilemmat vid det första valet efter en avslutad konflikt. Sker valet för tidigt finns det stor risk att det blossar upp nya stridigheter mellan tidigare stridande grupper samtidigt som ett för sent val kan ta udden av demokratiseringsprocessen (Jarstad 2008, s. 21-25)

2.2.3 Kopplingar

De teorier uppsatsen grundats på, Peter R. Neumanns tre variabler för ny terrorism samt Anna K. Jarstads fyra dilemman i fredsprocesser, är valda för att på ett aktuellt och systematiskt sätt knyta samman den information och fakta uppsatsen behandlar. Neumanns tre variabler för terrorism kommer ge oss den djupare analys och förståelse som krävs för att kartlägga al-Shabaabs arbete i Somalia samt ge inblick i hur det påverkats av al-Qaida. Jarstads fyra dilemman hjälper oss sedan att applicera den analys Neumanns teorier gett oss på situationen i Somalia och hur al-Shabaab som aktiv aktör i en svag och instabil stat påverkar staten och det politiska spelet både lokalt och internationellt.

3. Bakgrund och historia

Somalia är sedan 1991, då den brutalt regerande socialistregimen ledd av Mohamed Said Barre kollapsade, ett mycket ostadigt land. Kollapsen innebar bland annat att det klansamhälle landet sedan länge var uppbyggt på bidrog till väpnade klanstrider och total laglöshet. De norra provinserna av landet har sedan början av 1991 (efter kollapsen) varit självstyrande och med ett mål om att införa demokrati dock utan någon strävan efter självständighet från resten av staten. Åren fram till 1993 förblev laglösa, anarkiska och fyllda med strider mellan mindre klan- och rebellgrupper varpå FN 1993 initierade en humanitär intervention huvudsakligen i de södra delarna av Somalia. FN var framgångsrika i att begränsa den omfattande svält den kollapsade staten hade bidragit med. Trots två år av FN-närvaro var situationen i landet fortfarande hopplös med fortsatta strider när FN 1995 lämnade landet med omfattande skador och dödsfall. År 2000 arrangerades *Somalia National Peace Conference* (SNPC) i Djibouti i syfte att arbeta fram en ny plan för att få landet på rätt kurs igen. Konferensen resulterade i skapandet av en ny övergångsregering, *Transitional National Government* (TNG) vars syfte var att skapa en stabil mittpunkt utifrån vilken landet sedan kunde byggas upp igen. När övergångsregeringen tydligt inte lyckades bringa varken nationen som helhet eller invånarna varken säkerhet eller institutionell kapacitet agerade Kenya tillsammans med *Intergovernmental Authority on Development* (IGAD) för att upprätta en andra tillfällig regering, denna gång kallad *Transitional Federal Government* (TFG). TFG, med Abdullahi Yusuf Ahmed som president, bestod av ett 275 manna parlament kallat *Transitional Federal Parliament* (TFP). 2008 avgår Abdullahi Yusuf Ahmed medan FN sponsrar fredsförhandlingar mellan oppositionen *Alliance for the Re-Liberation of Somalia* (ARS) samt *Islamic Courts Union* (ICU) och TFG. Efter framgångsrika förhandlingar med oppositionen dubblar man antalet parlamentplatser för att integrera representanter för både ARS, ICU samt allmänheten och väljer den före detta ledaren för ICU, Sheikh Sharif Sheikh Ahmed, till ny ledare för övergångsregeringen TFG (CIA World Factbook on Somalia: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/so.html>).

3.1 ICU och al-Shabaab

Efter Barre regimens fall i början av 1990-talet växte en ny organisation, *al Ittihad al Islam* (Islamic Union, AIAI), fram vars främsta målsättning var att skapa en enad islamsk stat av Somalia. AIAI fick snabbt uppmärksamhet av al-Qaida som från grannlandet Sudan kunde observera AIAIs försök att skapa en enad islamistisk stat bland annat genom tankar på införandet av sharia-lagar. Samarbetet mellan AIAI och al-Qaida fortlöpte trots att de två organisationerna tydligt hade olika inställning gällande målsättningarna där al-Qaida behandlade mer globala frågor medan AIAI förblev trogen de mer lokala frågorna och målet att upprätta en islamsk stat. AIAIs militanta gren leddes av den före detta somaliska arméchefen Sheikh Hassan Awey som med militära medel sakta lyckades få kontroll över delar av södra Somalia. I början av år 2000, efter Etiopiska påtryckningar och interna stridigheter inom AIAI bröts organisationen upp och det islamistiska domstolsförbundet *Islamic Courts Union* (ICU) bildades (Vidino et al. 2010, s. 218-220).

Domstolarna fungerade som lokala regeringar vilka upprätthöll en form av ordning genom lokala milisgrupper knutna till domstolarna. Det maktvakuum som hade uppstått sedan omkullkastandet av Barre-regimen 1991 gjorde att dessa religiöst knutna lagföreträdare saknade motstycke gällande grundläggande islamistisk utbildning och lokal sjukvård och arbetade effektivt för att motverka den laglöshet de klanbaserade rövarbanden upprätthöll. De islamska domstolarnas lokala milisgrupper, vars yttersta mål var att upprätta en strikt islamistisk stat, hade dock svårigheter att stå emot de äldre och redan beprövade klanstrukturerna det somaliska samhället är uppbyggt på (Dagne, s. 109-111). Mellan 2006 och 2009 kom den nu bildade unionen av islamska domstolar ICU att splittras till mindre undergrupper framförallt eftersom Etiopien fortsatt gång på gång intervenerat i Somalia för att få till stånd ett stabilare samhälle. Splittringen grundade sig i vilken omfattning och med vilka medel olika medlemmar av den religiöst bundna domstolsunionen ville få ut de etiopiska trupperna ur landet. Ur splittringen uppstod den jihadist-inspirerade underorganisationen al-Shabaab vars strävan var en regelrätt krigföring mot alla som var fiender av islam. Således kom inte bara etiopiska trupper att attackeras utan även AMISOM (African Union Mission to Somalia), övergångsregeringen TFG samt i stor utsträckning också hjälparbetare som alla strävade efter en stabilisering av Somalia. På grund av det militanta tillvägagångssättet och en 14,500 man stark beväpnad islamistisk armé fick al-Shabaab snart kontroll på framförallt de södra och centrala delarna av landet, huvudstaden Mogadishu samt några av de viktiga hamnarna vilka är vitala för Somalias export och import. Deras roll i landet påminner tydligt

om Talibanernas roll i Afghanistan och Pakistan och 2008 blev al-Shabaab terroriststämplat av USA (Tase 2013, s. 27-30).

4. Religiöst betingad terrorism

En av de mest vedertagna och objektiva definitionerna av terrorism med avseende att definiera och belysa dess metodiska syfte är genom *avsiktligt skapande av skräck vanligtvis genom användandet av- eller genom hot om våld för att influera det politiska beteendet hos en specifik grupp* (Neumann 2009, s. 8). För att tydligare klargöra det fundamentala och grundläggande principerna i en religiöst förankrad terrorism är det viktigt att komma ihåg att en sådan terrorism omöjligt kan separeras från politik och politisk terrorism. Måhända är delar av det arbete en religiös terroristorganisation utför, så som attacker och kidnappningar, möjliga att ifrågasätta i en kontext där införandet av nya politiska influenser är grundläggande och utgör stommen i rättfärdigandet av aktionerna. Samtidigt kan dessa aktioner, så länge de fortgår och är konsekventa, inte definieras som enskilda vansinnesdåd i sig själva då de konsekvent pekar åt ett och samma håll och då avslöjar den politiska inriktning samt vilken strävan organisationen i fråga har. Förståelsen av en religiöst betingad terroristorganisationers aktioner som strävan efter att uppnå eller förändra en viss politik är lika viktig som förståelsen av de religiöst betingade terroristorganisationernas (och i synnerhet dess medlemmars) identitetstillhörigheter. För precis som de utförda attackerna inte uteslutande (i detta fall) speglar islam utan snarare den politiska formen islamism speglar inte heller organisationerna och dess medlemmar hur (i detta fall) islam tar sig i uttryck i en individs värdegrund och moral utan snarare genom hur etniska och nationalistiska identiteter kan förstärkas eller förändras i ett religiöst sammanhang. Terroristorganisationer med dubbla budskap, det vill säga med etiska/nationalistiska samt religiösa är inte ovanligt förekommande och dessa båda tillhörigheter interagerar med varandra beroende på den rådande miljön och det politiska klimatet (Neumann 2009, s. 97-98).

Somalias traditionellt klanbaserade samhälle bygger på en förhållandevis mild tolkning av islam. Klansstrukturerna genomsyrar hela samhällsuppbyggnaden och dess institutioner så som personlig identitet, sedvänja och sociala strukturer. Islamsk identitet skär genom klanstrukturerna som en universell identitet utöver den klan man råkar tillhöra men är alltid underordnad klanerna som identitetstillhörighet. Även om islamismen i Somalia har skjutit i höjden sedan 1991 är den grundläggande politiska strukturen och logiken fortfarande till största delen grundad i klanstrukturer inom vilken islamism och sharia är en del. Därigenom har exempelvis sharialagar historiskt aldrig varit grundläggande för dömandet av enskilda individer men har funnits som fundament och värdegrund inom det islamska klansamhället

(Mwangi 2012, s. 517). Den religiösa identiteten i Somalia i synnerhet med avseende på al-Shabaab är således i grunden underordnad klanidentiteten men utgör trots detta den politiska grunden genom vilken den militanta islamismen tar sig uttryck. Eftersom al-Shabaab föddes ur en islamistisk gruppering (*al Ittihad al Islam*) vars metoder och tillvägagångssätt, i synnerhet mot internationella sekulära aktörer, inte tillfredsställde deras politiska agenda att vidare implementera en strikt islamistisk politik i Somalia är det tydligt att deras rättfärdigande av den militanta konvergensen finns att finna än djupare i den religiöst betingade politiken.

Övergången från religion till våld finner ofta grund i en politisk frustration. Ett politiskt eller samhälleligt klimat som är trögrörligt och svårkontrollerat kan vara en katalysator för grupper som al-Shabaab att förlänga religiös inspiration till våld för att nå fram med sitt budskap. Vidare är exempel på utlösande faktorer i sammanhang av väpnat våld och terrorism komma från svåra inomstatliga situationer eller stora missgynnande händelser, exempelvis genom internationell intervention (Neumann 2009, s. 100-101). Vilket kan kontextualiseras genom (som nämnts i *Bakgrund*) FNs och Etiopiens interventioner för införandet av en övergångsregering, TFG, eller genom den rådande anarkin som gör landet svårkontrollerat och skapar ett hopplöst politiskt klimat.

5. Kontextualisering av Neumann

Neumanns tre variabler *struktur*, *mål* och *metod* är bra att använda som verktyg när man utvärderar en terroristgrupps ställning i förhållande till om de för en ny- eller gammal form av terrorism. Al-Shabaab i vårt fall, utifrån Neumanns teori, ligger på en skala mycket närmare den nyare formen av terrorism gentemot den gamla, mycket tack vara samarbetet med al-Qaida. Detta kommer nedan bevisas genom användningen av de tre variablerna i samband med empiriska exempel

5.1 Struktur

Utifrån al-Shabaabs *struktur* kan man se dem som på väg med stora steg mot den nyare formen av terrorism. Den hierarkiska ordningen håller på att luckras upp i och med deras sammanslagning med al-Qaida. De har en tydlig elit inom organisationen men i och med att man nu sköter en stor del av rekryteringen även för al-Qaida så ser man tendenser av en minskad betydelse av den hierarkiska ordningen och istället att fokus läggs på personliga kontaktnät och förhållanden. En viktig del som tidigare skiljt de två grupperna åt är organisationernas transnationella bredd. Al-Shabaab har tidigare bara haft fokus på Östafrika och främst Somalia men i och med sammanslagningen med al-Qaida blir man nu del av något mycket större, den globala jihadismen. Al-Shabaabs omfång med nya medlemmar och den nya bredd, internationellt, som sammanslagningen innebär stora förändringar på organisationen i stort, man blir nu en del av en mycket större rörelse. Om man tittar på al-Qaida så är detta en fulländad transnationell terroristorganisation som är verksam i praktiskt taget hela världen och man skulle kunna måla upp organisationen som ett spindelnät med basen i mellanöstern och sedan med utspridning i världens alla hörn. Detta ser ut som något al-Shabaab vill vara med på i och med sammanslagningen. Visst kan fokus fortfarande komma att ligga på Somalia men man har trots detta nu öppnat organisationen för att vara bricka på den internationella spelplanen (Neumann 2009, s. 8, 15-16, 18-20) (Tase 2013, s. 28) (Thomas 2013, s. 415-19) (Mwangi 2012, s. 517-520).

5.2 Mål och ideologi

Om man går in på variabeln med *mål* och *ideologi* kan man tydligt se att al-Shabaab med sina politiska ideologier i form av stark islamism och även jihadism är en del av den nya terrorismen. Även om det finns diskussioner om att religiösa inslag har funnits i tidigare former av terrorism så är denna extrema religiöst inriktade terrorism något som utskiljer sig från tidigare perioder. Som tidigare nämnt har följande fraser sedan samarbetet med al-Qaida uttryckts och uppmärksammats ”al-Qaida nation on the Horn of Africa” samt ”the Horn of Africa must be combined with the international jihad led by the al-Qaida network” (Krech 2011, s. 129-133) (Vidino et al. 2010, s. 223). Detta ger indikationer på att al-Shabaab skulle vilja skapa en stat i Östafrika som styrs av militanta islamister och införandet av sharia-lagar. Detta ger även en starkare grund för att klassa al-Shabaab som en del av den nya terrorismen i och med deras aktivitet i Somalia stödda av al-Qaida. Al-Qaida driver en form av global jihadism där man prioriterar attacker mot ”the far enemy” representerat som ”väst”. Denna globala jihadism grundar sig i att attackera västerländska intressen som rör jihadismens moderländer samt att man vill skapa ett världsomfattande samhälle bestående av muslimer, detta skall i sin tur styras av en global islamistisk politik med en ”profet” i spetsen. Om man istället kollar på Al-Shabaab så kan man av tidigare tendenser inte se någon form av verksamhet som liknar den globala jihadism som al-Qaida marknadsfört under en längre tid. Al-Shabaab har tidigare gett tendenser av att man vill fokusera på det lokalpolitiska och religiösa läget i Somalia. Dock kan man att sedan starten för samarbetet med al-Qaida se att tendenserna ändrats och en transformation mot med global jihadism är nu påtaglig (Vidino et al. 2010, s. 218-224, 234) (Neumann 2009, s. 8, 15-16, 21-25) (Thomas 2013, s. 415-19) (Mwangi 2012, s. 517-520).

5.3 Metod

Om man slutligen skall applicera *metod*-delen på al-Shabaab, alltså vilket tillvägagångssätt de har för att nå sina politiska visioner. Det som skiljer den nya och den gamla formen av terrorism i detta avseende är brutaliteten. Trots att det funnits terrorattacker redan på 1980-talet som resulterade i många civila offer så har man alltid menat att terrorister vill ha väldigt många som ser ett attentat men färre som dör. Att skada och döda många oskyldiga har aldrig varit det primära målet med attackerna. Detta skiljer sig från den nya formen av terrorism menar Neumann då en självmordsbombare inte längre spränger tillexempel en buss i luften,

där 15 människor dör, av misstag. Dagens självmordsbomber i form av bussar, bilar etc. är så pass kontrollerbara att man medvetet i stor utsträckning väljer vad man vill ska hända. I detta avseende är al-Shabaab är en grupp som tydligt ger tendenser att vara del av den nya terrorismen. Man använder sig, och har använt sig av självmordsbomber flertalet gånger. Mest uppmärksammat är den blodiga självmordsattack i Kampala, Uganda år 2010 där 76 människor dog. Att samarbetet med al-Qaida skulle vara den utlösande faktorn kan man argumentera för då denna attack var den första transnationella attack som al-Shabaab någonsin utfört, drygt 5 månader efter att samarbetet med al-Qaida blev officiellt (Thomas 2013, s. 416-419) (Mwangi 2012, s. 517-520) (Neumann s. 8, 15-16, 25-28).

6. al-Shabaabs samröre med al-Qaida

Trots att de två organisationerna idag är sammanslagna så tyder allt på att al-Shabaab kommer att fungera som en undergrupp till al-Qaida. Det var den 9 februari 2012 som al-Shabaab och al-Qaida officiellt slogs ihop. Sammanslagning har tagit sin tid, dock kan man se att de två organisationerna började närma sig varandra redan vid al-Shabaabs första självmordsattentat i Somalia september år 2006. Detta självmordsattentat är även det första självmordsattentat som någonsin rapporterats i Somalia (Krech 2011, s. 129, 132-133) (Thomas 2013, s. 413).

Det är svårt att veta exakt när ett samarbete uppstod mellan al-Qaida och al-Shabaab, det officiella samarbetet skall ha upprättats i februari 2010 men man vet att flera individuella ledare kopplade till al-Shabaab hade upprättade kontrakt och tätt kontakt med Al-Qaida sedan flera år tidigare och al-Shabaab själva påstår att till viss del har en inblandning mellan de två organisationerna funnits sedan år 2007 (Tase 2013, s. 29) (Krech 2011, s. 129).

Betydelsen och vikten av sammanslagningen mellan al-Qaida och al-Shabaab är fortfarande ifrågasatt och inte helt besvarad men med den bakgrund som idag finns tyder sammanslagningen på de bägge organisationernas liknande mål och intressen i Afrika. Det är inte någon chock att en sammanslagning var att komma då man kan se positiva resultat efter de första åren av samarbete de två organisationerna emellan. Bevis för detta är bland annat när al-Qaida bistod med militärt stöd till al-Shabaab när dessa hamnade i en direkt militär konflikt med Somaliska regeringsstyrkor med uppbackning av NATO och AU (Afrikanska Unionen) trupper. Tack vara al-Qaidas stöd kunde maktbalansen ändras till fördel för al-Shabaab och efter detta tillfälle myntades begreppen ”al-Qaida nation on the Horn of Africa” och ”the Horn of Africa must be combined with the international jihad led by the al-Qaida network”. Dessa uttryck är av stor relevans då de ger signaler av vad samarbetet mellan de bägge organisationerna kan betyda vid ett eventuellt maktskifte i Somalia. Ännu ett bevis för att samarbetet mellan al-Qaida och al-Shabaab var aktivt och gynnsamt innan sammanslagningen är hur utbildningen för ”frihetskämpar” utförs. När al-Qaida och terroristgruppen Boko Haram startade ett ytligare samarbete så sköttes exempelvis utbildningen av Al-Shabaab i Somalia (Krech 2011, s. 129-133) (Thomas 2013, s. 416, 421-422). Det finns källor inom den amerikanska militären som påstår att al-Qaida, al-Shabab och Boko Haram har försökt bilda en allians med syfte att koordinera samt planera attacker mot Amerikanska och västerländska mål. Detta kan man se som ett steg utvecklingen mot en mer utbredd och global jihadism i Afrika. En allians mellan dessa organisationer skulle troligtvis skapa stora problem för Nato

och Afrikanska Unionen som arbetar för en stabilare och fredligare atmosfär i Afrika (Tase 2013, s. 29).

Om man kollar på hur al-Shabaab har förändrats och utvecklats sedan samarbetet med al-Qaida finns tydliga tendenser av att al-Shabaab tar efter al-Qaida och följer i fotspåren av den globala jihadism som dessa dyrkar istället för att bibehålla den lokala förankring man tidigare haft. Problematik skapas dock här då tidigare har al-Shabaab varit uppbyggt av att en stor del av eliten inom organisationen är utbildade och tränade i Afghanistan med närmare kopplingar till al-Qaida medan huvuddelen av organisationen består av frihetskämpar som främst är intresserade av den nationella kampen i Somalia och Mogadishu. Nu, främst efter sammanslagningen så har strukturen inom al-Shabaab ändrats och det strömmar in en mycket folk utifrån, bland annat eftersom al-Qaida väljer att rekrytera människor genom al-Shabaab. Detta talar för att en inriktning mot global jihadism är mer trolig då al-Shabaab utvecklas i och med denna internationella rekrytering (Tase 2013, s. 28) (Thomas 2013, s. 415-19) (Mwangi 2012, s. 517-520).

Sammanslagningen har lett till en legitimering av al-Shabaab vilket i sin tur leder till en större andel sympatisörer som bistår med material och finansiella medel, vilket är positivt för organisationens kamp i Somalia. Man kan i och med den ökade legitimiteten se en mer öppen social acceptans för al-Shabaabs religiösa retorik, åsikter samt aktioner i Somalia. Det finns dock information som diskuteras rörande vilken faktor al-Qaida egentligen har bakom al-Shabaabs roll i Somalia. Man menar att al-Qaida redan efter den Somaliska statens kollaps år 1991 försökte att skapa sig ett inflyttande i landet för att ”infiltrera” amerikanska intressen i landet men att detta inte alls gick al-Qaidas väg då man i Somalia inte delade tankarna om den globala jihadismen. Man såg al-Qaida snarare som främlingar som inte förstod den lokala förankringen (Mwangi 2012, s. 523-525) (Vidino et al. 2010, s. 218-220, 224-225, 227, 234).

En negativ aspekt man kan se utav samarbetet från al-Shabaabs sida är att högre uppsatta makthavare inom al-Shabaab nu allt mer faller offer för USA:s krig mot terrorismen, främst med deras krigföring med drönarattacker. Tack vare sammanslagningen behöver USA inte på samma sätt reflektera över vilka måltavlor som tillhör al-Qaida eller al-Shabaab utan man slår gärna ut ledare för de bägge organisationerna (Tase 2013, s. 32)(Krech 2011, s. 130) (Thomas 2013, s. 419).

6.1 Metoder & Legitimitet

På grund av AIAs samröre med al-Qaida, i synnerhet under mitten och slutet av 1990-talet, antog den militanta grenen av AIAI, vilken senare utgjorde stora delar av al-Shabaab, de metoder i gerillakrigföring al-Qaida ansåg mest lämpad för deras strävan efter en lyckad applicering av islamistisk politik i Somalia (Vidino et al. 2010, s. 219, 223). Gerillakrigföring som metod för legitimering av våld som ett led i en politisk strävan (oavsett religiös betingelse eller inte) är fördelaktig på två sätt. Dels genom det väpnade våldet vars syfte är att trötta ut fienden genom asymmetrisk krigföring och dels eftersom det politiska budskapet tydligt vinner legitimitet hos lokalbefolkningen genom uppvisandet av motstånd mot regering och andra icke-statliga aktörer vilket är viktigt när en väpnad militant organisation försöker skapa lokalt fotfäste (Joiremann 2003, s. 15). Återigen blir kopplingen mellan religiöst inspirerad politik med nationalsistiska förtecken i kampen mot utomstående aktörer och institutionellt svaga ledare tydlig. Det utrymme Somalia i syfte av kollapsad stat gav al-Shabaab att ytterligare expandera sitt islamistiska inflytande tydliggör också legitimeringsprocessen i vilken lokalbefolkningens acceptans är helt avgörande. Frånvaron av ett starkt styre i Somalia gjorde att al-Shabaab genom propaganda kunde öka sin legitimitet och sitt inflytande bland annat genom att skapa ett tryggare samhälle med hjälp av gerillasoldater samt upprätta olika former av sociala institutioner. Som tidigare nämnt har al-Shabaabs från början tydligt klargjort att man kommer använda väpnat våld mot alla som är motståndare av islam. Genom islamismen lyckades man på så vis väcka de nationalistiska tankarna hos somalierna för att på ett smart sätt diskreditera inte bara övergångsregeringen utan också de externa aktörerna vars mål var att stabilisera situationen i landet (Mwangi 2012, s. 520).

7. Dilemman kontextualiserade: al-Shabaab

Utifrån det *horisontella dilemmat* är det viktigt att behandla den politiska arenan i Somalia utifrån de perspektiv och fakta som är presenterat tidigare i uppsatsen. Ett av de viktigaste framstegen i fredsprocessen i Somalia på senare tid var sammankomsten av runt 400 delegater för olika grupper, partier och organisationer som efter en flera månader lång överläggning i Arta i Djibouti 2000 tillslut fastställde skapandet av den första övergångsregeringen TNG. Senare fastställdes även den stadga (Transitional National Charter) som inkluderade alla klaner, 12% kvinnor och officiellt fastställde den Somaliska statens förbindelse till islam som officiell religion och sharia-lagar som del av den grundläggande nationella lagen. Tyvärr bojkottades hela processen av de lokala regeringarna i Somaliland och Puntland (norra Somalia) samt av flera rebellgrupper. Trots att den nationella stadgan och riktlinjerna för övergångsregeringen tydligt fastställde en bred inkludering av representanter för olika grupper och partier i de politiskt beslutsfattande organen var den ofullständiga inkluderingen det som fick övergångsregeringen att stöta på svårigheter vid implementeringen i huvudstaden Mogadishu. Tillika såg al-Shabaab (vid denna tid fortfarande den militanta fraktionen av ICU) och diverse andra klanbaserade rebellgrupper det internationella övervakandet och inflytandet som anledning nog att militärt motsätta sig de politiska framgångarna och återigen var det viktigaste implementeringsområdet, Mogadishu, försatt i regelrätta strider mellan internationellt sanktionerade styrkor tillsammans med övergångsregeringens (TFG) styrkor och de islamistiska rebellgrupperna som exkluderats vid skapandet av den nya regeringen. Även om övergångsregeringens försök till utökad makt och stabilisering fortlöpte parallellt med det försämrade säkerhetsläget kunde man 2008 konstatera att trots planer på att ytterligare utöka inflytandet och representationen av alla oppositionspartier, klaner och grupper med fler platser i parlamentet kom hela processen att stagnera p.g.a. al-Shabaabs utökade inflytande i Mogadishu. En utökning som till största delen grundar sig i samma fråga som fick dem att exkluderas från deltagande i övergångsregeringen från första början, det vill säga påverkan av internationella aktörer i fredsprocessen. Eftersom skapandet av övergångsregeringen TFG initierades nära sex år innan al-Shabaabs officiella uppkomst blir det svårt att analysera det horisontella dilemmat på konflikten med avseende på al-Shabaab eftersom de aldrig kom att bli integrerade och därför inte kunde cementera diskussionerna i redan infekterade frågor som exempelvis den internationella närvaron (Dagne 2009, s. 96-98, 102).

Det *vertikala dilemmat* kom att bli en het fråga i samband med att övergångsregeringen sakta men säkert tappade sitt redan svaga institutionella och säkerhetsmässiga fotfäste i Mogadishu allt eftersom al-Shabaab utökade sin närvaro och legitimitet i civilbefolkningens ögon. Trots att förhandlingar mellan al-Shabaab och den islamska domstolsunionen ICU, vilka var inkluderade representanter i parlamentet, var möjliga var de svåra att få till stånd framförallt eftersom ledarna av al-Shabaab inte var kända varken av ICU eller av de internationella övervakarna så som FN. Således skulle förhandlingarna också vara fruktlösa då eliten för al-Shabaab, till största delen tränad av al-Qaida i Afghanistan, vann liten eller ingen samhällelig legitimitet av en överenskommelse med ICU och således också övergångsregeringen på vilkas vägnar ICU förhandlade. En mer trolig förlikning för att få till stånd en mer permanent överenskommelse mellan övergångsregeringen och al-Shabaab skulle vara en samlad koalition av representanter för övergångsregeringen TFG, de islamska domstolarna ICU och de fristående regeringarna för Somaliland och Puntland som tillsammans skulle kunna dämpa de mest extremistiska fraktionerna av al-Shabaab då detta skulle ses som ett bättre alternativ till stabilitet, både av al-Shabaab själva och av den somaliska civilbefolkningen, än ytterligare en internationell fredsskapande intervention (Dagne 2009, s. 102-108).

Vidare går den tydligaste appliceringen av det *systematiska dilemmat* att göra med koppling till de många internationella interventionerna som ägt rum i Somalia på senare tid. Exempelvis kan Etiopiens militära intervention 2006 påvisa många av de brister en lokalt dåligt förankrad fredsinsats av internationella aktörer kan innehålla. Etiopiens intervention var på många vis lyckad för att få till stånd en ökad säkerhet både i Mogadishu och i delar av de sydliga provinserna vilket var till godo för civilbefolkningen. Samtidigt argumenterades det (å Somalias vägnar) från bl.a. Afrikanska Unionen, EU Kommissionen och Arabförbundet att en FN-ledd fredsbevarande insats var att föredra framför en Etiopisk militärinsats med samma mål eftersom Etiopien inte hade några humanitära målsättningar utan utförde attackerna i syfte att kontrollera och eliminera de jihadistiska elementen av rebellgrupper som al-Shabaab. Det systematiska dilemmat med avseende på al-Shabaab och den politiska processen i Somalia understryks ytterligare av de problem som uppstod efter att övergångsregeringen och den av FN nyutbildade säkerhetspersonalen i Mogadishu långsamt kom att splittras och falla sönder, dels på grund av inbördes stridigheter och dels p.g.a. den fortsatta internationella monitoreringen av fredsprocessen. FN och flera andra internationella aktörer hade alltså varit snabba och relativt framgångsrika i skapandet av en potentiellt hållbar fredsprocess men

lämnade arbetet halvfärdigt vilket genast utnyttjades av bl.a. al-Shabaab för att ytterligare minska övergångsregeringens legitimitet och öka sin egen (Dagne 2009, s. 100-101).

Det *temporal dilemma* går tydligast att applicera vidare från kontextualiserandet av det temporal dilemma i Somalia. På grund av den ovan nämnda dåligt underhållna fredsprocessen tillsammans med Etiopiens fullständiga tillbakadragande från Somalia i början av 2009 var återuppståndelsen av konflikten ett faktum och den var återigen tillbaka på ett strikt mellanstatligt stadium huvudsakligen pågående p.g.a. al-Shabaabs ständiga attacker mot övergångsregeringen TFG. En effekt av al-Shabaabs ständiga attackerande av övergångsregeringen och sabotage av fredsprocessen var en förlust av den nationalistiska identitetens anledning till existens vilket man kompenserade med att förstärka den islamistiska identiteten. Ett utfall som på många vis är oönskat i en svag stat som Somalia där fredsprocesser i olika skepnader avlöst varandra. Lika väl underminerar inflödet av somalier från utlandet som återvänder för att slå för islamismen och inte för nationalismen den så välbehövlige känslan av nations tillhörighet och gemenskap som al-Shabaab fortsätter att erodera.

8. Slutsats

De huvudsakliga problem som ständigt lyser igenom i analysen och appliceringen av teorierna är frånvaron av en stark regering och de problemen som skapas när internationella aktörer försöker ansätta problemområden man tydligt inte ämnar underhålla under en längre framtid. Al-Shabaab är sprungen ur en domstolsunion vars fundamentala tankegångar grundade sig i en politisk form av islam; islamism. Den initiala brytpunkten vid vilken al-Shabaab som grupp kom att bryta sig loss från ICU var av samma magnitud som den brytpunkt vid vilken AIAI först inledde ett samarbete med al-Qaida och är egentligen bara en förlängning av det sistnämnda, d.v.s. ”ett nästa steg”.

AIAI grundade islamismen med nationalistiska förtecken som legitimt alternativ till klanismen för politiskt avancemang och blev efterhand, till viss del omedvetet genom samröret med al-Qaida, indragna i en konflikt långt större än den man initialt trodde sig äntra. Al-Qaidas indoktrinering av de individer som senare skulle komma att inta ledarpositioner inom al-Shabaab hjälpte till att bringa *jihad* till en stat (Somalia) som dittills enbart upplevt militant islamism. Måhända är skillnaden härfin mellan de två definitionerna men i ögonen av ledarna för andra stater och internationella organisationer är skillnaden mer betydande och kom också att bli helt avgörande för hur al-Shabaab och Somalia kom att behandlas med avseende på fredsprocessen och det försök till politisk integration man aldrig fått till stånd.

I allt väsentligt var al-Shabaab en mer dynamisk och till grunden mer dedikerad utövare av islamismen som genom sin avknoppning från ICU och med militära medel valde att utlysa krig mot alla former av islamskt motstånd. Trots hårda och tvivelaktiga medel skapade man ett säkerhetsläge långt mer fördelaktigt civilbefolkning än det säkerhetsläge varken övergångsregeringen eller internationella styrkor lyckats skapa. Exempelvis var det ICUs militanta fraktion (vilken kort därefter kom att bilda al-Shabaab) som drev ut klanrebellerna ur Mogadishu och gav övergångsregeringens styrkor möjlighet att återta kontrollen över staden vilket tidigare inte varit möjligt.

Slutsatsen av de fyra dilemman kontextualiserade ger också en tydlig bild av den problematik hela situationen i Somalia innebär inte bara för invånarna utan också för grannländerna och stora delar av kontinenten. Den röda tråden binder ihop sambandet mellan internationell övervakning av fredsförhandlingar och al-Shabaabs tydliga avståndstagande från den internationella närvaron. Lite generaliserat går det att skönja en viss hopplöshet av

situationen i Somalia då förekomsten av hjälp enbart tycks radikaliserat al-Shabaab och deras verksamhet än mer. Samtidigt går det att hävda att framsteg är förekommande men döljer sig i skenet av exempelvis kommersialiserat bistånd. På grund av TFGs fortsatta svaga maktposition och al-Shabaabs ökade inflytande ges al-Shabaab möjlighet att agera mellanhand i större delen av all distribution av mat och andra förnödenheter det externa biståndet innefattar. En effekt av rollen som mellanhand för bistånd kan innebära är en, om än liten och i viss grad omedveten, intern omstrukturering och mognadsprocess al-Shabaab så väl behöver för en framtida politisk integration.

Oavsett vad omvärlden anser om al-Shabaab; hot mot regionens säkerhet eller inte, föregångare för lokalt förankrad militant islamism eller inte, bakåtsträvande och motvillig eller inte så utgör gruppen en politisk motpol till de av västvärlden implementerade riktlinjerna för en stabil och stark stat. Huruvida samröret med al-Qaida är vitalt för al-Shabaabs överlevnad och utveckling i regionen är svårare att säga. Utan ett aktivt samarbete hade de lokala avancemangen, både politiskt och militärt, sannolikt varit mindre till omfattningen och de grundvärderingar på vilka al-Shabaab är skapad hade sannolikt fortfarande inkluderat en större dos nationalism. Samtidigt är samröret viktigt för al-Shabaabs inflytande som tydligt accelererat inte bara genom militär omskolning utan också genom nyskolning i bl.a. proagandaretorik och ledarskap. Ser framtiden ljus ut för al-Shabaab? En ljus framtid skulle implicera ett mer omfattande islamistiskt engagemang från lokalbefolkningen vilket inom en snar framtid tycks osannolikt givet det historiskt förankrade klansamhällets omfattning. Å andra sidan är islam den ända identitet som skär genom alla samhällsklasser och klanidentiteter och knyter samman en i övrigt splittrad nation.

9. Referenslista

Dagne, Ted (2009) "Somalia: Prospects for a Lasting Peace" *Mediterranean Quarterly*, Volume 20, Number 2, Spring 2009, pp. 95-112

Halperin, Sandra & Heath, Oliver (2012) *Political Research, Methods and Practical Skills* New York: Oxford University Press Inc.

Jarstad, K, Anna (2008) "Dilemmas of war-to-democracy transitions: theories and concepts" (2008) I Jarstad, Anna. K. - Sisk, Timothy D., 2008. *From War to Democracy. Dilemmas of Peacebuilding*. Cambridge: Cambridge

Joiremann, Sandra F. (2003) *Nationalism and Political Identity* London: Continuum

Krech, Hans (2011) "The Growing Influence of Al-Qaeda on the African Continent", *Africa Spectrum*, 2/2011:125-137

Matthew J. Thomas (2013) "Exposing and exploiting weaknesses in the merger of Al-Qaeda and Al-Shabaab", *Small Wars & Insurgencies*, 24:3, 413-435,

Mwangi, Oscar Gakuo (2012) "State Collapse, Al-Shabaab, Islamism, and Legitimacy in Somalia" *Politics, Religion & Ideology*, 13:4, 513-527

Neumann, Peter R. (2009). *Old and New Terrorism. Late Modernity, Globalization, and the Transformation of Political Violence*. Cambridge.

Söderberg – Kovacs, Mimmi (2008) "When rebels change their stripes: armed insurgents in post-war politics" (2008) I Jarstad, Anna. K. - Sisk, Timothy D., 2008. *From War to Democracy. Dilemmas of Peacebuilding*. Cambridge: Cambridge

Tase, Peter (2000) "Terrorism, War and Conflict, an analysis into the Horn of Africa", *Academicus – International Scientific Journal*, 2013 Issue 7, p: 27-35

Vidino, Lorenzo & Pantucci, Raffaello & Kohlmann, Evan (2010) "Bringing Global Jihad to the Horn of Africa: al Shabaab, Western Fighters, and the Sacralization of the Somali Conflict", *African Security*, 3:216–238, 2010

CIA World Factbook, Somalia: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/so.html> Hämtad den 4/1 – 2014